

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 15T/23/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117010597
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Szabó
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2117010597.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava senátom v zložení JUDr. Dušan Szabó, predseda senátu a Mária Kramárová a Ing. Miloslav Lipovský, prísediaci v trestnej veci proti obžalovaným ml. W. V., nar. XX.XX.XXXX a W. V. st., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Trnava dňa 16. júla 2019, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaní: ml. W. V., nar. XX.XX.XXXX v Trnave, trvale bytom Y. X. č. XX, t.č. vo výkone trestu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou v inej trestnej veci

a

W. V. st., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom Y. X. č. XX,

sa uznávajú vinnými, že

dňa 12.05.2016 v čase okolo 12:19 hod. v obci Y. X. na zastávke MHD vstúpili do tam stojaceho prázdneho linkového autobusu, kde W. V. st. niekoľkokrát rukou udrel vodiča autobusu I. B. do hlavy, na čo tento začal ustupovať k zadným dverám autobusu, z ktorých ml. W. V. vysotil poškodeného von, následkom čoho ako prvý z autobusu vypadol na zem W. V. st., následne na neho spadol poškodený, po čom z autobusu vystúpil ml. W. V., ktorý poškodeného I. B. ležiaceho na zemi 2 krát kopol do hlavy, následne poškodeného I. B. W. V. st. za bundu postavil zo zeme a udrel ho ľavou rukou do tváre, potom pri vzájomnom zápase medzi poškodeným a W. V. st. poškodený opäť spadol na zem, kde ho W. V. st. ťahal za jeho oblečenie po zemi, počas čoho poškodeného ml. W. V. opäťovne 2 krát kopol do hlavy, čím mu svojim konaním spôsobili tieto zranenia: pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre v oblasti čela a ľavého oka a ľavej strany úst bez príznakov vegetatívnej symptomatológie, zlomeninu prednej a bočnej steny ľavej čeľustnej dutiny bez posunu kostných úlomkov a bez zakrvácania do čeľustnej dutiny, zlomeninu vonkajšieho členka pravej dolnej končatiny s miernym posunom kostných úlomkov a odreniny kože v oblasti chrbta, pravého lakťa a pravého kolena s dobou liečenia 4-5 týždňov a dobou práceneschopnosti 6 týždňov,

teda

- spoločným konaním sa dopustili konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustili v úmysle inému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pričom k dokonaniu činu nedošlo,

- spoločným konaním sa dopustili fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného,

čím spáchali

- zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona,

- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona

za to
sa odsudzujú

obžalovaný ml. W. V., ml.

Podľa § 155 ods. 1 a § 117 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona súd obvinenému ukladá súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd ruší výrok o treste, ktorý bol obvinenému uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 34T/36/2016 zo dňa 07.08.2018, právoplatným dňa 07.08.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

obžalovaný W. V. st.

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona súd obvinenému ukladá súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd ruší výrok o treste, ktorý bol obvinenému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp.zn. 0T/225/2018 zo dňa 12.09.2018, právoplatným dňa 12.09.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obvineným ml. W.ovi V., nar. XX.XX.XXXX a W.ovi V. st., nar. 20.10.1968 povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným škodu v nasledovnom rozsahu:

- poškodenej Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874 vo výške 1.909,- Eur,
- poškodenej Sociálna poisťovňa so sídlom ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava vo výške 5.836,- Eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného I. B., nar. 26.10.1960 v E., trvale bytom D.. XX s jeho nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava podala na obžalovaných na Okresný súd Trnava dňa 31.03.2017 obžalobu č. 4 Pv 246/16/2207-25 zo dňa 27.03.2017 na skutkovom základe uvedenom v predmetnej obžalobe.

Po prednesení obžaloby a poučení podľa § 257 Trestného poriadku obžalovaný ml. W. V. uviedol, že nechce urobiť žiadne vyhlásenie a obžalovaný W. V. st. urobil vyhlásenie, že zo spáchania skutku sa cíti byť nevinný.

Poškodený I. B. uviedol, že žiada o náhradu škody vo výške 2.119,20 Eur titulom náhrady bolestného. Zo zápisníc o výsluchoch zástupcov poškodených Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. (čl. 46-48, čl. 51-52) a Sociálna poisťovňa (čl. 54-56, čl. 60-61), ktoré boli po prednesení obžaloby prečítané postupom podľa § 256 ods. 2 v spojení s § 247 ods. 3 Trestného poriadku vyplynulo, že poškodený Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. žiada o náhradu škody vo výške 1.909,- Eur titulom regresného nároku za náklady na úhradu za zdravotnú starostlivosť, ktorá bola poskytnutá poškodenému J. Lamparskému, ktorý je poistencom tohto poškodeného ako zdravotnej poisťovne a poškodený Sociálna poisťovňa žiada o náhradu škody vo výške 5.836,- Eur titulom regresného nároku za dávky sociálneho poistenia, ktoré boli vyplatené poškodenému J. Lamparskému.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných ml. W.a V. (čl. 306-308) a W.a V. st. (čl. 309 - pozn. využil právo nevypovedať), čítaním zápisnice o výsluchu obž. ml. W.a V. zo dňa 19.10.2016 (čl. 19-23), čítaním zápisnice o výsluchu obž. W.a V. st. zo dňa 19.10.2016 (čl. 25-26), výsluchom poškodeného I.a B. (čl. 309-311), oboznámením odpovede Mgr. I. G. zo Sociálnej poisťovne (čl. 293), potvrdenia o oznámení OO PZ Leopoldov zo dňa 15.06.2018 (čl. 313), výsluchom svedka R. Y. (čl. 330-331), prehratím kamerového záznamu (čl. 118), prehratím zvukového záznamu z nahrávky volania na linku č. 158 a prečítaním jeho prepisu (čl. 119), prečítaním záverov znaleckého posudku č. 081/2016 zo dňa 20.07.2016 (čl. 92-94), výsluchom znalca MUDr. Mariána Pamulu (čl. 332-333), výsluchom svedka P. I. (čl. 359-360), čítaním zápisnice o výsluchu svedka P. I. zo dňa 14.11.2016 (čl. 69-70), výsluchom svedka D. J. (čl. 360-361), čítaním zápisnice o výsluchu svedka D. J. zo dňa 14.11.2016 (čl. 67-38), výsluchom svedka G. G. (čl. 394-395), čítaním zápisnice o výsluchu svedka G. G. zo dňa 14.11.2016 (čl. 71-72), prečítaním záverov znaleckého posudku č. 2017/2 (čl. 106-107), oboznámením zápisu o dychovej skúške (čl. 121), odpovede spoločnosti ARRIVA Trnava, a.s. (čl. 128), čítaním správy ÚPSVaR Piešťany, pracovisko Hlohovec (čl. 144-145), správy ZŠ a MŠ Dolné Zelenice (čl. 146), správy obce Horné Zelenice (čl. 147-149), oboznámením fotodokumentácie (čl. 110-116), oboznámením výpisov z CESDAP (čl. 380-393), oboznámením odpisov registra trestov obžalovaných (čl. 376-378), oboznámením pripojených spisov Okresného súdu Trnava sp.zn. OT/225/2018 a sp.zn. 34T/36/2016.

Súd nepovažuje za nesúladne s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keď v odôvodnení tohto rozsudku nebude uvádzať podrobný obsah výpovedí obžalovaných, výpovedí svedkov, odborných vyjadrení, znaleckých posudkov, oboznámených listinných dôkazov atď.. V rámci záverov o preukázaných skutkových zisteniach súd na jednotlivé dôkazy a z nich vyplývajúce skutočnosti poukáže a uvedie, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Napokon zápisnice o hlavnom pojednávaní a ostatný obsah spisového materiálu poskytujú ucelený obraz o všetkých dôkazných prostriedkoch, o ktoré súd svoje skutkové zistenia opiera. V tejto súvislosti súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom (stranou) konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05)

Odôvodnenie výroku o vine

Obžalovaný ml. I.Č. vypovedal, že incident medzi poškodeným J.L. a obžalovanými začal tak, že cestoval zo školy autobusom, pričom poškodený J.L., ktorý bol vodičom autobusu, mu nechcel vydať polovičný lístok, na ktorý mal nárok a navyše mu aj nadával do „cigánov vyjebaných“ a tiež sa mu vyhrážal, že ho zaškrtní. Pred vystúpením z autobusu na konečnej zastávke v Horných Zeleniciach mal obž. ml. I.Č. s poškodeným J.L. slovnú potýčku, kde obž. ml. I.Č. poškodenému J.L. povedal, že je „kokot“, a to v reakcii na vyhrážky poškodeného J.L., že obž. ml. I.Č. zaškrtní. Po zastavení autobusu v Horných Zeleniciach obžalovaný ml. I.Č. vystúpil a povedal svojmu otcovi - obž. I.Č. st. čo sa stalo, pričom obž. I.Č. st. si to chcel s poškodeným J.L. len vysvetliť a išiel za poškodeným J.L. do autobusu. Následne obž. ml. I.Č. videl, ako poškodený s jeho otcom vypadli z autobusu, pretože poškodený J.L. obžalovaného I.Č. st. z autobusu vyhadzoval, pričom si myslel, že poškodený J.L. obž. I.Č. st. bije, a preto 2x kopol poškodeného do tváre, na čo obž. I.Č. st. povedal, aby to nechal tak. Počas pádu z autobusu sa poškodený J.L. s obž. I.Č. st. nedržali. Obž. I.Č. st. poškodeného J.L. vôbec nenapadol. Obž. I.Č. st. využil svoje právo nevypovedať, a preto bola na návrh prokurátorky prečítaná zápisnica o jeho výsluchu z prípravného konania, kde vypovedal, že poškodený J.L. mal jeho synovi - obž. ml. I.Č. nadávať do cigánov a vyhrážať sa mu, že ho zbije, pričom takto sa poškodený nemal spávať po prvýkrát, pretože robí deťom zle a sú na neho sťažnosti aj od iných. Obž. I.Č. st. sa mal od obž. ml. I.Č. dozvedieť, že obž. ml. I.Č. a poškodený J.L. mali mať v autobuse slovnú potýčku, a preto obž. I.Č. st. išiel za poškodeným do autobusu, aby sa s poškodeným porozprával. Poškodený mal obž. I.Č. st. vysotiť z autobusu, počas čoho sa obž. I.Č. st. chytil poškodeného J.L. a tak z autobusu vypadli obaja. Obž. I.Č. st. uviedol, že obž. ml. I.Č. stál vonku, pričom počas toho, ako sa obž. I.Č. snažil postaviť zo zeme začal poškodeného J.L. obž. ml. I.Č. biť. Keď sa obž. I.Č. st. postavil zo zeme, chytil obž. ml. I.Č., aby prestal biť poškodeného. Obž. I.Č. st. videl, ako obž. ml. I.Č. 1x kopol poškodeného, nevie však do ktorej časti tela ho kopol. Obž. I.Č. st. poškodeného neudrel ani raz. Zranenie členka poškodeného podľa názoru obž. I.Č. st. vzniklo počas toho, ako poškodený vypadol z autobusu.

Obhajoba obž. ml. I.Č. i obž. I.Č. st. však bola vyvrátená tak výpoveďou poškodeného ako aj kamerovým záznamom, z obsahu ktorých je zrejmé, že incident prebehol inak, ako ho popisovali obžalovaní.

Poškodený potvrdil slovný incident medzi ním a obž. ml. I.Č., avšak jeho priebeh popisoval inak ako obž. ml. I.Č.. Obž. ml. I.Č. mal do autobusu nastúpiť v Dolných Zeleniciach, pričom poškodený mu vydal celý lístok, pretože obž. ml. I.Č. nepredložil preukážku, ktorá by ho oprávňovala cestovať za zľavnený lístok. Obž. ml. I.Č. sa ohradil a poškodeného sa opýtal, či nevidí, že ide zo školy, a teda že by mu poškodený mal dať polovičný lístok. Obž. ml. I.Č. však nemal ani preukážku a ani peniaze na celý lístok, preto poškodený celý lístok stornoval a vydal obž. ml. I.Č. lístok zľavnený. Následne počas jazdy mal obž. ml. I.Č. pristúpiť k poškodenému a tohto opluť, vykrikovať, že ho zabije a pri vystupovaní poškodenému uviesť niečo v tom zmysle, že si to za neho odsedí. Z výpovede poškodeného J.L., ktorá je v súlade s obsahom kamerového záznamu vyplynulo, že potom, ako z autobusu na zastávke v Horných Zeleniciach vystúpil obž. ml. I.Č., do autobusu nastúpil obž. I.Č. st. a po ňom aj obž. ml. I.Č.. Poškodený ďalej vypovedal, že ho po nastúpení do autobusu obž. I.Č. st. napadol, a to tak, že ho päťou najmenej 3x udril do hlavy počas toho, ako poškodený sedel v autobuse na mieste vodiča. Poškodený sa snažil pred obž. I.Č. brániť tým, že sa chránil rukami, postavil sa a ustupoval v uličke autobusu smerom k zadným dverám, počas čoho ho obž. I.Č. st. stále udieral a cez obž. I.Č. st. kopal obž. ml. I.Č.. Pri zadných dverách obž. ml. I.Č. sotil do poškodeného a obž. I.Č. st., ktorí sa v tom čase držali a zápasili, pričom poškodený s obž. I.Č. st. vypadol z autobusu, počas čoho si poškodený zlomil nohu. Následne z autobusu vystúpil obž. ml. I.Č., ktorý poškodeného kopol do hlavy a tváre asi 5x, pričom počas kopania poškodeného pridržal obž. I.Č. st.. Po tomto incidente obž. I.Č. st. volal políciu, na miesto prišli policajti, ktorí vykonali s poškodeným dychovú skúšku na prítomnosť alkoholu v dychu, ktorá však bola negatívna.

Zranenia poškodeného J.L., ktoré utrpel pri útoku zo strany obžalovaných vyplynuli zo znaleckého posudku č. 081/16 vypracovaného MUDr. Mariánom Pamulom, znalcom z odboru zdravotníctva dňa 20.07.2016, v ktorom znalec uviedol, že poškodený pri incidente s obžalovanými utrpel zranenia, ktoré sú uvedené v skutkovej vete tohto rozsudku, pričom predmetné zranenia sú ľahkými zraneniami, ktoré si vyžadujú liečbu 4-5 týždňov, pričom doba liečenia poškodeného trvala od 12.05.2016 do 13.06.2016. Bodové ohodnotenie bolestného znalec vyčíslil na sumu 2.119,20 Eur. Vo vzťahu k zraneniu členka

(jeho zlomenine) sa znalec už v predmetnom znaleckom posudku vyjadril, že táto zlomenina vznikla mechanizmom nepriamym, prenesením pôsobiacej sily na miesta vzdialené od primárneho pôsobenia, hlavne ohybom, pričom k tomuto zraneniu mohlo dôjsť zlým našliapnutím na pravú dolnú končatinu s nefyziologickým ohybom v členku a následným zlomením vonkajšieho členku. Znalcovi bol na hlavnom pojednávaní prehratý kamerový záznam zachytávajúci incident medzi poškodeným a obžalovanými, po prezretí ktorého znalec uviedol, že najnefyziologickejší pohyb členka pravej nohy nastal pri fyzickom napádaní poškodeného mimo autobusu, kedy poškodený po druhýkrát spadol na zem, a preto najpravdepodobnejší je vznik zlomeniny členka práve v tomto okamihu pri incidente už mimo autobusu. Znalec zároveň uviedol, že zranenia poškodeného zodpovedali popisu v zdravotnej dokumentácii a v znaleckom posudku uviedol, že zranenia poškodeného bolo možné spôsobiť mechanizmom, ktorý opisoval poškodený. Vo vzťahu k možnosti vzniku ťažkého zranenia znalec na hlavnom pojednávaní uviedol, že úderom vedeným nohou o silnej intenzite vedeného kopu do lebkovej časti hlavy by mohlo dôjsť k ohrozeniu alebo i zranenia dôležitého orgánu, a to napr. pri vnútrolebkovom krvácaní, kedy by krvný výron mohol tlačiť na mozog a k samotnému zraneniu orgánu mozgu by došlo v tom prípade, ak by boli zistené známky pomliaždenia mozgového tkaniva verifikované CT vyšetrením.

Súd na hlavnom pojednávaní prehral kamerový záznam zo dňa 12.05.2016 zachytávajúci stojaci autobus na konečnej zastávke v Horných Zeleniciach, pričom z kamerového záznamu je zrejмый priebeh incidentu tak, ako to uviedol súd vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Je pravda, že z kamerového záznamu nie je zrejмый, čo sa dialo v autobuse potom, ako do neho nastúpili obaja obžalovaní, avšak priebeh incidentu podľa kamerového záznamu je až na drobné detaily v zásade zhodný s výpoveďou poškodeného. Na kamerovom zázname je vidieť, ako obž. ml. I.Č. vysotil poškodeného von, následkom čoho ako prvý z autobusu vypadol na zem obž. I.Č. st., následne na neho spadol poškodený, po čom z autobusu vystúpil obž. ml. I.Č., ktorý poškodeného J.L. ležiaceho na zemi 2 krát kopol do hlavy, následne poškodeného J.L. obž. I.Č. st. za bundu postavil zo zeme a udrel ho ľavou rukou do tváre, potom pri vzájomnom zápase medzi poškodeným a obž. I.Č. st. poškodený opäť spadol na zem, kde ho obž. I.Č. st. ťahal za jeho oblečenie po zemi, počas čoho poškodeného obž. ml. I.Č. opäť 2 krát kopol do hlavy. Nie je teda pravdivá výpoveď obž. I.Č. st., že obž. ml. I.Č. stál vonku počas toho, ako bol vo vnútri autobusu s poškodeným J.L. a ani to, že by obž. I.Č. st. obž. ml. I.Č. bránil, aby poškodeného nebil. Ďalej nie je pravda ani to, že by obž. I.Č. st. poškodeného J.L. nenapadol, pretože z kamerového záznamu je vidieť, ako obž. I.Č. st. po vypadnutí z autobusu poškodeného J.L. napáda a aj udrel ľavou rukou do tváre. Na kamerovom zázname je vidieť, ako poškodený J.L. s obž. I.Č. st. padajú z autobusu cez jeho zadné dvere von, pričom z priebehu pádu je zrejмый, že do poškodeného J.L. musel sotiť práve obž. ml. I.Č., pretože práve on z autobusu vystúpil bezprostredne po páde poškodeného J.L. a obž. I.Č. st. a nikto iný okrem nich troch v tom čase v autobuse nebol. Na kamerovom zázname je vidieť, ako obž. ml. I.Č. z autobusu vystúpil a začal kopať do poškodeného J.L., ktorého však obž. I.Č. st. nepridržiaval. Obž. ml. I.Č. musel pri vystupovaní z autobusu vidieť, že poškodený I.Č. st. nebije, preto jeho verzia, že si myslel, že poškodený bije obž. I.Č. st. nie je pravdivá. Z kamerového záznamu je tiež zreteľne vidieť poradie útoku obžalovaných, čo súd popísal v skutkovej vete rozsudku a tiež je zreteľne vidieť, ako sa pri zápase medzi poškodeným J.L. a obž. I.Č. st. poškodenému neprirodzene ohne členok pravej nohy, kedy najpravdepodobnejšie došlo k jeho zlomenine, čo je v súlade s výpoveďou znalca na hlavnom pojednávaní, ktorý sa takto vyjadril po opätovnom prehratí kamerového záznamu v jeho prítomnosti. Domnienka poškodeného J.L., že k zlomenine jeho členka došlo pri páde z autobusu tak nie je správna, čo ale výpoveď poškodeného nerobí nevierohodnou, pretože išlo len o jeho subjektívny predpoklad.

Keďže výpovede obžalovaných sú v evidentnom rozpore s kamerovým záznamom, súd potom ako vierohodnú vyhodnotil len výpoveď poškodeného, pričom vykonané dokazovanie neprinieslo nič, z čoho by mali vyplývať pochybnosti o priebehu incidentu vo vnútri autobusu tak, ako ho popísal poškodený. Pokiaľ totiž výpoveď poškodeného nebola spochybnená a je v súlade s kamerovým záznamom, potom súd nemá dôvod vyhodnotiť tú časť výpovede, kde poškodený pospisuje priebeh incidentu vo vnútri autobusu ako nepravdivú. Záver výpovede poškodeného o tom, ako prišli policajti, ktorých volal obž. I.Č. st. a ako policajti u poškodeného vykonali dychovú skúšku je potvrdený prehratím zvukového záznamu z volania na linku č. 158 a výstupom z tlačiarne o zápise dychovej skúšky s výsledkom 0,00 mg/l alkoholu v dychu.

Na tomto mieste súd tiež podotýka, že vykonané dokazovanie nepotvrdilo, že by sa poškodený J.L. mal zle správať voči obž. ml. I.Č. ako aj k iným deťom, pretože túto skutočnosť (tvrdenú obž. I.Č. st. ako i svedkom D. J.) vyvracia potvrdenie zamestnávateľa poškodeného J.L., spoločnosti ARRIVA

Trnava, a.s., podľa ktorej voči poškodenému J.L. za obdobie posledných 5 rokov nebola podaná žiadna sťažnosť, návrhy či podnety občanov ohľadne správania sa poškodeného J.L.. Skutočnosť, že konflikty vyvoláva skôr obž. ml. I.Č. naopak nepriamo potvrdzuje potvrdenie o oznámení OO PZ Leopoldov zo dňa 15.06.2018, podľa ktorého mal obž. ml. I.Č. na poškodeného v autobuse vulgárne vykrikovať aj 15.06.2018.

Výpoveď svedka R. Y. (pozn. kolega poškodeného, s ktorým si strieda služby) súd vyhodnotil ako nevierohodnú, pretože tento vypovedal, že videl, ako z autobusu vypadli tri osoby, pričom na zemi mal ležať poškodený, na ňom obž. ml. I.Č. st., pričom počas toho mal poškodeného kopať obž. ml. I.Č.. Z kamerového záznamu je pritom celkom zrejmé, že z autobusu vypadli len poškodený s obž. ml. I.Č. starším, pričom na poškodenom obž. ml. I.Č. starší neležal a obž. ml. I.Č. z autobusu nevypadol, ale z neho vystúpil.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka P. I., tento na hlavnom pojednávaní vypovedal, že videl z autobusu vypadnúť len obž. ml. I.Č. st., nepotvrdil vypadnutie poškodeného J.L. z autobusu a súčasne uviedol, že videl poškodeného J.L. z autobusu vystúpiť a vo vzťahu k obž. ml. I.Č. uviedol, že tohto nevidel vôbec. Na návrh prokurátorky bola preto na odstránenie rozporov prečítaná zápisnica o jeho výsluchu z prípravného konania, kde svedok popísal priebeh incidentu od vypadnutia poškodeného J.L. s obž. ml. I.Č. st. z autobusu prakticky v zhode s kamerovým záznamom, čo tiež potvrdzuje vierohodnosť výpovede poškodeného J.L., pričom svedok inú výpoveď na hlavnom pojednávaní vysvetlil tým, že nechcel obž. ml. I.Č. priťažičť. Výpoveď D. J. je v zásade tiež v súlade s priebehom incidentu tak, ako je tento zachytený na kamerovom zázname, pričom svedok tiež potvrdil, že poškodeného J.L. z autobusu vyhadzoval obž. ml. I.Č. a zároveň uviedol, že keď sa poškodený J.L. postavil, kríval na nohu, čo zasa potvrdzuje skutočnosť, že počas incidentu muselo dôjsť k zraneniu členka poškodeného. Svedok D. J. tiež potvrdil, že políciu volal obž. ml. I.Č. st., ktorý policajtov žiadal, aby u poškodeného J.L. vykonali dychovú skúšku. Svedok G. Polák tiež potvrdil, že videl ako z autobusu vypadli obž. ml. I.Č. st., potom poškodený J.L., po čom obž. ml. I.Č. kopol poškodeného J.L. asi 5-6x do hlavy, chrbta a do boku, pričom súd k miestam kopnutí označeným svedkom G. om poznamenáva, že označenie chrbta a boku poškodeného nerobí výpoveď svedka nevierohodnou, pretože z kamerového záznamu je zrejmé, že obžalovaní a poškodený počas incidentu pred autobusom menili svoju polohu, preto svedok G. nemusel presne vidieť, že obž. ml. I.Č. kopal poškodeného J.L. len do hlavy.

Obžalovaní tak spáchali spoločným konaním zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, a to tak, že sa spoločným konaním dopustili konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustili v úmysle inému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pričom k dokonaniu činu nedošlo a súčasne prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, a to tak, že spoločným konaním sa dopustili fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona súd uvádza, že hoci poškodenému J.L. nebola spôsobená ťažká ujma na zdraví, za ktorú sa podľa § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Trestného zákona považuje porucha zdravia trvajúca dlhší čas, ktorou je porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť, v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného, obžalovaní vzhľadom na spôsob útoku obž. ml. I.Č., ktorý poškodeného J.L. opakovane celkom 4x kopol do oblasti hlavy museli vedieť, že svojím konaním môžu poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, teda že také porušenie alebo ohrozenie záujmu na ochrane zdravia poškodeného môžu spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobia, s tým museli byť uzročení, teda ich konanie nesie známky nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Trestného zákona. Takýto záver súdu je potvrdený znaleckým dokazovaním, kedy znalec jednoznačne potvrdil, že v prípade silnej intenzity kopnutí do lebkovej časti hlavy poškodeného tomuto ťažká ujma na jeho zdraví mohla byť spôsobená.

Podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona Pokus trestného činu je konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu.

Podľa § 14 ods. 2 Trestného zákona Pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin.

Podľa § 20 Trestného zákona Ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Keďže konanie obžalovaných bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu - zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa obžalovaní dopustili v nepriamom úmysle spáchať tento trestný čin, avšak k jeho dokonaniu, teda spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví napokon nedošlo, obžalovaní spoločným konaním tento trestný čin spáchali v štádiu pokusu. Konanie žiadneho z obžalovaných pritom nemožno posúdiť ako exces zo spoločného konania, keď tak z výpovede poškodeného ako aj z kamerového záznamu je zrejmé, že na poškodeného útočili spoločne a intenzita útoku obžalovaných na poškodeného bola rovnaká, keď tohto spoločne bili. Skutočnosť, že obž. ml. I.Č. poškodeného kopol do hlavy pritom súd nepovažuje sa exces zo spoločného konania, pretože taký útok obž. ml. I.Č. sa nevymyká charakteru útoku oboch obžalovaných.

Vo vzťahu k prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona, súd uvádza, že tento prečin obžalovaní spáchali v priamom úmysle v zmysle ustanovenia § 15 písm. a) Trestného zákona, keďže v ich konaní bola prítomná tak vedomostná ako i vôľová zložka konania. Obžalovaní poškodeného celkom zjavne chceli napadnúť a zároveň vedeli, že sa nachádzajú na mieste verejnosti prístupnom - zastávke linkového autobusu.

K možnosti aplikácie ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná súd udáva, že aplikácia materiálneho korektívu v prejednávacom prípade (pozn. vo vzťahu k prečinu výtržníctva spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona) neprichádzala do úvahy. Obžalovaní poškodeného napadli celkom bezdôvodne, pričom tento sa voči nim nedopustil žiadneho konania, ktoré by snáď mohlo toto napadnutie iniciovať či vyvolať. Poškodený si plnil len svoje povinnosti z pracovného pomeru a dokonca napriek tomu, že obž. ml. I.Č. nemal ani preukážku, ktorá by ho oprávňovala cestovať za zľavnenú tarifu a ani peniaze na nezľavnený cestovný lístok, tomuto vydal zľavnený lístok. Argumentáciu obžalovaných, že sa mal poškodený voči obž. ml. I.Č. správať hrubo pre jeho rasový pôvod súd považuje za účelovú, lebo túto nepodporil žiaden dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní.

Ad obštrukcie obžalovaných:

Obž. ml. I.Č. maril priebeh hlavného pojednávania prakticky od podania obžaloby, kedy pred termínmi hlavného pojednávania 30.01.2018 a 26.04.2018, súdu predkladal prostredníctvom jeho matky potvrdenia o jeho hospitalizácii. V prípade prvej hospitalizácie išlo o obdobie od 28.01.2019 do 01.02.2018, pričom podľa prepúšťacej správy FN Trnava obž. ml. I.Č. odmietol ďalšiu hospitalizáciu a na žiadosť jeho matky bol prepustený domov. V prípade druhej hospitalizácie bol obž. ml. I.Č. hospitalizovaný od 22.04.2018 do 26.04.2018. Zdravotný stav obž. ml. I.Č. sa „zlepšil“ až po jeho umiestnení vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci... Na hlavnom pojednávaní dňa 07.05.2019 súdu avizoval, že si chce zvoliť iného obhajcu, pretože mu údajne jeho ustanovená obhajkyňa neposkytuje riadne právnu pomoc a žiadal z tohto dôvodu hlavné pojednávanie odročiť. Keďže obžalovaný ml. I.Č. súdu nepredložil žiadne konkrétne dôkazy a ani nepoukázal na nič konkrétne, z čoho by bolo možné usúdiť, že si ustanovená obhajkyňa svoje povinnosti neplní, súd jeho žiadosti nevyhovел a hlavné pojednávanie dňa 07.05.2019 vykonal, samozrejme za účasti jeho ustanovenej obhajkyne. Že išlo zo strany obž. ml. I.Č. len o ďalšiu obštrukciu dokazuje fakt, že si do hlavného pojednávania dňa 16.07.2019 iného obhajcu nezvolil... Ďalší pokus o zmarenie hlavného pojednávania obž. ml. I.Č. predviedol tým, že podaním zo dňa 09.06.2019 (doručeným súdu dňa 11.06.2019) vzniesol námietku zaujatosti podľa § 31 Trestného poriadku a zároveň žiadal, aby bola jeho trestná vec podľa § 23 Trestného poriadku odňatá Okresnému súdu Trnava a prikázaná na rozhodnutie „do Bratislavského kraja“. V tomto podaní obž. ml. I.Č. uviedol, že sa dňa 07.06.2019 dozvedel od osoby I. T., ktorý mal kráčať pri ceste pri ústave, v ktorom vykonáva trest odňatia slobody a ktorý mal kričať meno obž. ml. I.Č., že poškodený sa mal v minulosti dohovárať so sudcami, aby ho títo odsúdili na najvyšší možný trest,

príčom tieto informácie má mať aj predseda senátu, ktorý sa má postarať o to, aby boli obaja obžalovaní odsúdení. Obž. ml. I.Č. tiež poukázal na to, že v prejednávanej trestnej veci „sa zaoberávali nezákonné postupy voči Ústave“.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku Z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Súd obž. ml. I.Č. na hlavnom pojednávaní dňa 16.07.2019 oznámil, že jeho podanie zo dňa 09.06.2019 nemožno považovať za námietku zaujatosti. Predstavu, že by sa niekto prechádzal okolo ústavu na výkon trestu a vykrikoval meno obžalovaného a zároveň obžalovanému týmto spôsobom oznamoval svoje vedomosti o dôvodoch zaujatosti konajúceho sudcu, súd považuje za úplne absurdnú. Pokiaľ by niekto také informácie skutočne mal, nič by mu nebránilo ich obžalovanému sprostredkovať písomne či už priamo alebo cestou ZVJS. Existenciu osoby „vykrikujúcej pred ústavom“ súd považuje za zjavne vymyslenú len s cieľom oddialiť rozhodnutie súdu a lacný pokus o zneužitie práva obvineného namietat zaujatosť sudcu. Súd sa preto touto časťou podania obžalovaného vôbec nezaoberal.

Pokiaľ ide o tú časť podania obž. ml. I.Č., kde žiada vec odňať tunajšiemu súdu a prikázať ju na rozhodnutie inému súdu do bratislavského kraja súd poukazuje na ustanovenie § 23 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého Z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený. Obž. ml. I.Č. vo svojom podaní neuviedol žiaden dôvod na odňatie a prikázanie veci, preto súd ani neposudzoval, či dôvod označený obžalovaným ml. I.Č. je dôležitý.

Vo vzťahu k neúčasti obž. I.Č. st. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16.07.2019 súd uvádza, že obž. I.Č. st. bolo na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07.05.2019 doručené predvolanie na ďalší termín hlavného pojednávania 16.07.2019 so všetkými poučeniami vrátane poučenia podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku o tom, že v prípade ospravedlnenia zo zdravotných dôvodov je povinný súdu predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára o tom, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nakažlivej ľudskej choroby. Obžalovaný I.Č. st. sa hlavného pojednávania dňa 16.07.2019 nezúčastnil, pričom jeho manželka obž. I.Č. st. p. C. V. jeho neúčasť osobne ospravedlnila a súdu predložila výmenný list - poukaz na odborné vyšetrenie, ošetrovanie, ústavné liečenie zo dňa 15.07.2019 vystavený MUDr. Františkom Kaclíkom, všeobecným lekárom, v ktorom je uvedené, že obž. I.Č. st. bol dňa 15.07.2019 vyšetrený u lekára a je mu doporučený kľudový režim na lôžku a domáce liečenie, pričom na výmennom poukaze je uvedená diagnóza K52.9, ktorou je podľa Medzinárodnej klasifikácie chorôb neinfekčná gastroenteritída a kolitída, bližšie neurčená. Pani C. V. tiež žiadala, aby súd hlavné pojednávanie odročil a určil iný termín. Súd takémuto návrhu nevyhovel a považuje ho za obštrukciu zo strany obž. I.Č. st.. Obžalovaný I.Č. st. bol riadne poučený o náležitostiach ospravedlnenia zo zdravotných dôvodov, pričom výmenný poukaz takéto náležitosti nespĺňa, pretože z jeho obsahu nevyplýva, že by účasť obž. I.Č. st. na hlavnom pojednávaní ohrozila jeho život, alebo spôsobila závažné zhoršenie jeho zdravotného stavu alebo že by bol obž. I.Č. st. nakazený nebezpečnou nakažlivou ľudskou chorobou a hrozilo by nebezpečenstvo jej rozšírenia. Súd zároveň dopĺňa, že v čase konania hlavného pojednávania dňa 16.07.2019 už obž. I.Č. st. nebol vo výkone trestu odňatia slobody, preto súd opatrením zo dňa 23.05.2019 zrušil ustanovenie jeho obhajcu, pretože v prípade obž. I.Č. st. v danom čase už nešlo o povinnú obhajobu. Súd tak dňa 16.07.2019 vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obž. I.Č. st. a súčasne už aj bez jeho pôvodne ustanoveného obhajcu.

Odôvodnenie výrokov o treste

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 5 písm. a) Trestného zákona (5) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne a) u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Podľa druhej vety § 34 ods. 6 Trestného zákona Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona Ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa prvej vety § 38 ods. 8 Trestného zákona Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona Ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona Ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona (2) Súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu
a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 117 ods. 1 Trestného zákona Trestné sadzby odňatia slobody ustanovené v tomto zákone sa u mladistvých znižujú na polovicu; horná hranica zníženej trestnej sadzby nesmie prevyšovať sedem rokov a dolná hranica zníženej trestnej sadzby dva roky.

Podľa § 117 ods. 2 Trestného zákona Nepodmienečný trest odňatia slobody môže súd mladistvému uložiť len za podmienky, že by vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu mladistvého alebo vzhľadom na predtým uložené opatrenia uloženie iného trestu zjavne nevedlo k dosiahnutiu účelu trestu podľa tohto zákona.

Obžalovaný I.Č. st. bol pred spáchaním prejednávanych trestných činov 3x priestupkovo prejednaný za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, pričom jeho konanie spočívalo vo fyzických útokoch či vulgárnom nadávaní iným osobám. Obžalovaný ml. I.Č. nebol pred spáchaním prejednávanych trestných činov priestupkovo postihnutý.

Obžalovaný ml. I.Č. bol doposiaľ 2x súdne trestaný, a to rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 34T/36/2016 zo dňa 07.08.2016, právoplatným dňa 07.08.2016, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, ďalej prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov s podmienečným odkladom jeho výkonu za súčasného uloženia probačného dohľadu a určením skúšobnej doby 36 (tridsaťšesť) mesiacov a trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp.zn. 0T/225/2018 zo dňa 12.09.2018, právoplatným dňa 12.09.2018, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, prečinu nebezpečného vyhrážania spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona (pozn. spolupáchateľom bol obž. I.Č. st.), za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný I.Č. st. bol doposiaľ 15x súdne trestaný za rôznu trestnú činnosť, a to prevažne za majetkovú trestnú činnosť, vo výkone trestu odňatia slobody bol opakovane, pred spáchaním prejednaného skutku naposledy trest vykonal dňa 26.06.2003 v trestnej veci Okresného súdu Galanta sp.zn. 1T/90/1998 a poslednýkrát bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp.zn. 0T/225/2018 zo dňa 12.09.2018, právoplatným dňa 12.09.2018, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona (pozn. spolupáchateľom bol obž. ml. I.Č.), za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zo správy obce Horné Zelenice vyplynulo, že obž. I.Č. je nezamestnaný, výbušnej povahy, najmä keď požíja alkoholické nápoje a je dlhodobým neplatičom obecných poplatkov.

Vo vzťahu k obž. ml. I.Č. z vykonaného dokazovania vyplynulo, že tento mal pred spáchaním prejednaného skutku výchovné problémy, mal zníženú známku zo správania, okrem iného aj z dôvodu, že vedome ubližoval spolužiakovi, utekal z vyučovania, drzo sa správal k učiteľom, používal vulgarizmy a vyhrážal sa spolužiakom i žiakom iných tried. Okresný súd Trnava nariadil nad výchovou obž. ml. I.Č. dohľad, avšak ani toto opatrenie neplnilo svoj účel a jeho správanie sa nezlepšovalo, jeho správanie bolo nezvládnuteľné, psychicky a fyzicky šikanoval spolužiakov a týchto aj fyzicky napádal. Celkovo výchovné problémy s obž. ml. I.Č. pretrvávajú od roka 2013. Centrum pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie v Hlohovci uviedlo vo svojej správe, že obž. ml. I.Č. má sklon k externalizácii

vnútorného napätia napr. impulzívnym správaním, má problémy so sebahodnotou, s tendenciou ju kompenzovať devalváciou okolia a neprimeranou súťaživosťou v niektorých oblastiach, ktorá môže súvisieť so subjektívnou neprípustnosťou prehry v prípade provokácie kamarátmi, či iných konfliktov. Keďže v správaní obž. ml. I.Č. k náprave nedochádzalo, bol obž. ml. I.Č. rozsudkom Okresného súdu Trnava nariadený pobyť v Reedukačnom centre Sološnica po dobu 6 mesiacov, kde bol umiestnený od 08.10.2015, avšak od 01.11.2015 bol na úteku, a to až do ukončenia tohto výchovného opatrenia. Do školy sa obž. ml. I.Č. vrátil v apríli 2016 kde jeho správanie a práca na vyučovaní boli takmer bez problémov, v triede nevyvolával konflikty, snažil sa ovládať a k vyučujúcim a spolužiakom sa správal slušne. Jeho dochádzka sa však v júni zhoršila, mal 145 vymeškaných a matkou ospravedlnených hodín zo zdravotných dôvodov. Po ukončení ZŠ bol prijatý na Strednú odbornú školu polytechnickú v Trnave, ktorú však navštevoval len dva týždne a pre jeho nezáujem o štúdium toto ukončil, teda má ukončenú len povinnú školskú dochádzku.

Podľa záverov znaleckého posudku č. 2017/2 zo dňa 14.02.2017 vypracovaného PhDr. Martinom Chylíkom, znalcom z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia vyplynulo, že osobnosť obž. ml. I.Č. je impulzívna, so slabšou regulačnou schopnosťou, emočne slabšie diferencovaná, bez vyšších citov. Absentuje u neho pocit viny či ľútosti a je identifikovaný s oprávnenosťou svojho asociálneho správania. Navonok prejavuje dištancovaný, neohrozený postoj, no vo vnútri je značne neistý s bazálnymi deficitmi. Agresivita v jeho osobnosti nie je diagnostikovaná ako dominantná črta. Z psychologického vyšetrenia vyplýva naznačená psychopatizácia osobnosti resp. antisociálny vývin. Jeho aktuálna intelektová výkonnosť sa nachádza v pásme mentálnej subnormy, usudzovacie schopnosti sú znížené a mravný vývin je poznačený absenciou pocitov viny a ľútosti smerujúci k antisociálnym charakteristikám. Povahou je extrovertovaný, emocionálne labilný, s oslabenými regulačnými mechanizmami, s únikovými tendenciami a pravdepodobne s problematickým rodinným prostredím - milieupatiou. Jeho správanie pred spáchaním trestného činu je charakterizované hostilným postojom k okoliu s tendenciou rýchlej reaktivity, pohotovosti k agresívnemu správaniu, po trestnom čine prítomné popieranie s dystorzným vnímaním reality. Obž. ml. I.Č. bol v čase spáchania skutku spôsobilý ovládať svoje konanie, aj keď regulačné brzdiace mechanizmy jeho osobnosti sú znížené. Znalec ďalej uviedol, že prostriedky vhodné na nápravu obž. ml. I.Č. sú obmedzené a umiestnenie v reedukačnom zariadení vzhľadom k jeho doterajšej kriminálnej minulosti je s limitovaným efektom.

Obžalovaný ml. W. V.

V prípade tohto obžalovaného súd ukladal súhrnný trest, nakoľko prejednaný skutok je v súbehu s trestnými činmi, pre ktoré bol obžalovaný uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 34T/36/2016 zo dňa 07.08.2016, právoplatným dňa 07.08.2016. U tohto obžalovaného súd nezistil žiadnu poľahčujúcu a ani žiadnu priťažujúcu okolnosť. Vo vzťahu k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (pozn. priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie) súd poznamenáva, že túto poľahčujúcu okolnosť nemohol obžalovanému priznať, pretože táto by sa musela vzťahovať na celú zbiehajúcu sa trestnú činnosť. Obžalovaný ml. W. V. navyše síce spáchanie prejednaného skutku formálne priznával, avšak jeho priebeh popisoval inak ako vyplynulo z vykonaného dokazovania a navyše svoju výpoveď koncipoval tak, aby z protiprávneho konania vyvinil svojho otca - obž. W.a V. st.. Pokiaľ spolupáchateľ síce spáchanie trestného činu priznáva, ale jeho priebeh popisuje takým spôsobom, že vylučuje účasť iného spolupáchateľa na jeho spáchaní, potom nemožno hovoriť o priznaní sa k spáchaniu trestného činu. Za týchto okolností preto podľa názoru súdu nie je možné vyvodiť záver, že obžalovaný ml. W. V. priznal spáchanie trestných činov a už vôbec nie záver, že ich spáchanie úprimne oľutoval. Súd tomuto obžalovanému nemohol priznať ani poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona (pozn. riadne vedenie života pred spáchaním trestného činu), pretože zo správy ÚPSVaR ako i z rozsudku Okresného súdu Trnava sp.zn. 34T/36/2016 zo dňa 07.08.2016, právoplatným dňa 07.08.2016 vyplynul pravý opak. Vo vzťahu k mimoriadnemu zníženiu trestu (pozn. takýto postup navrhovala obhajoba) súd udáva, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by taký postup odôvodňovali.

Najprísnejším trestným činom spáchaným v súbehu je zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, pričom trestnú sadzbu trestu odňatia slobody súd v súlade s ustanovením § 117 ods. 1 Trestného zákona upravil zo sadzby 4 až 10 rokov na 2 až 5 rokov. Súd zároveň podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona zvýšil hornú hranicu trestu odňatia slobody o jednu tretinu z 5 rokov na 6 rokov a 8

mesiacov a obžalovanému ukladal trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe 2 roky až 6 rokov a 8 mesiacov.

Prihliadajúc na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy ako i mieru jeho konania, ktoré prispelo k spáchaniu trestného činu tomuto uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky v dolnej polovici upravenej trestnej sadzby, pričom takýto trest je podľa presvedčenia súdu trestom spôsobilým naplniť individuálnu i generálnu prevenciu.

Súd zároveň dodáva, že uloženie prísnejšieho trestu obžalovanému ml. W.ovi V. by nenaplnilo účel trestu, ktorým je zabezpečiť ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii zo strany páchatel'a nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. (uznesenie NS SR zo dňa 25.09.2014, sp. zn. 6To/8/2013, uznesenie KS v Trnave zo dňa 23.05.2019 sp.zn. 3To/139/2018). Uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky nepodmienečne súd s ohľadom na všetky okolnosti prípadu považuje za primeraný a spravodlivý.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného ml. W.a V. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia súd vychádzal z ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a keďže obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin, súd ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému ml. W.ovi V. uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 34T/36/2016 zo dňa 07.08.2016, právoplatným dňa 07.08.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Vo vzťahu k ustanoveniu § 117 ods. 2 Trestného zákona súd uvádza, že v prípade obžalovaného ml. W.a V. tomuto napriek skutočnosti, že tento spáchal trestné činy ako mladistvý, nemohol uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby za súčasného uloženia probačného dohľadu. Súd pritom vychádzal z toho, že obžalovanému boli už pred spáchaním prejednávaneho skutku ukladané výchovné opatrenia (dohľad nad jeho výchovou ako i umiestnenie v reedukačnom centre), ktoré však zjavne nevedli k jeho náprave. Súd ďalej poukazuje na závery znaleckého dokazovania k osobe obžalovaného ml. W.a V., podľa ktorých u obžalovaného absentuje pocit viny či ľúlosti a je identifikovaný s oprávnenosťou svojho asociálneho správania a jeho správanie pred spáchaním trestného činu bolo charakterizované hostilným postojom k okoliu s tendenciou rýchlej reaktivity, pohotovosti k agresívnemu správaniu, pričom po trestnom čine bolo prítomné jeho popieranie s dystorzným vnímaním reality. Závažnosť trestných činov spáchaných obžalovaným v súbehu sa stupňovala a ich počet dosiahol číslo 9, pričom tieto boli spáchané celkom 6-timi skutkami. Z uvedeného preto súd ustálil záver, že u tohto obžalovaného je výkon uloženého trestu odňatia slobody nevyhnutný a uloženie iného trestu by zjavne nevedlo k dosiahnutiu účelu trestu podľa tohto zákona.

Obžalovaný W. V. st.

V prípade tohto obžalovaného súd ukladal súhrnný trest, nakoľko prejednávany skutok je v súbehu s trestnými činmi, pre ktoré bol obžalovaný uznaný vinným trestným rozkazom tunajšieho súdu sp.zn.

OT/225/2018 zo dňa 12.09.2018. U tohto obžalovaného mal súd za preukázanú jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, a to že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený, teda v súlade s § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu trestu odňatia slobody u trestného činu najprísnejšie trestného, ktorým je zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona zo štyroch rokov na šesť rokov. ($10 - 4 = 6$, $6 : 3 = 2$, $4 + 2 = 6$ rokov) Súd zároveň podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona zvýšil hornú hranicu trestu odňatia slobody o jednu tretinu z 10 rokov na 13 rokov a 4 mesiace a obžalovanému ukladal trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe 6 rokov až 13 rokov a 4 mesiace.

Prihliadajúc na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, priťažujúcu okolnosť a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy ako i mieru jeho konania, ktoré prispelo k spáchaniu trestného činu, tomuto uložil súhrnný trest odňatia slobody na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby, pričom takýto trest je podľa presvedčenia súdu trestom spôsobilým naplniť individuálnu i generálnu prevenciu. Súd zároveň dodáva, že uloženie prísnejšieho trestu obžalovanému W.ovi V. st. by nenaplnilo účel trestu, ktorým je zabezpečiť ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii zo strany páchatel'a nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. (uznesenie NS SR zo dňa 25.09.2014, sp. zn. 6To/8/2013, uznesenie KS v Trnave zo dňa 23.05.2019 sp.zn. 3To/139/2018). Uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov nepodmienečne súd s ohľadom na všetky okolnosti prípadu považuje za primeraný a spravodlivý.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného W.a V. st. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia súd vychádzal z ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a keďže obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin, súd ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému W.ovi V. st. uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp.zn. OT/225/2018 zo dňa 12.09.2018, právoplatným dňa 12.09.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odôvodnenie výrokov o náhrade škody

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku Ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku Ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného

treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska. Ak je poškodeným právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom podľa záznamu v obchodnom registri, živnostenskom registri alebo inom registri.

Z odpovede Mgr. I. G., referentky odboru vymáhania pohľadávok Sociálnej poisťovne, pobočky Trnava zo dňa 14.01.2019 vyplynulo, že Sociálna poisťovňa vyplatila poškodenému J.L. okrem iného aj sumu 2.189,- Eur titulom náhrady za bolesť. Poškodený J.L. si titulom náhrady za bolesť uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 2.119,20 Eur. Keďže náhrada za bolesť bola poškodenému už uhradená, a to dokonca vo výške vyššej, ako si uplatnil v trestnom konaní, súd poškodeného I.a B. s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Pokiaľ ide o poškodeného Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., tento poškodený si do skončenia vyšetrovania uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 1.909,- Eur titulom úhrad za zdravotnú starostlivosť, ktorá bola poskytnutá poškodenému I.ovi Lamparskému ako poistencovi tejto zdravotnej poisťovne, súd obžalovaným uložil povinnosť nahradiť tomuto poškodenému škodu v uvedenej výške vychádzajúc z ustanovenia § 9 ods. 7 písm. c) zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 718/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého Zdravotná poisťovňa má právo uplatniť svoj nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť voči tretej osobe, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním (pozn. do 31.12.2016 podľa § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti).

Vo vzťahu k poškodenému Sociálna poisťovňa súd uvádza, že tento poškodený si do skončenia vyšetrovania uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 5.836,- Eur titulom dávok sociálneho poistenia vyplatených poškodenému I.ovi B. v súvislosti s jeho práceneschopnosťou, ktorou bol uznaný z dôvodu ublíženia na zdraví, ktoré mu spôsobili svojim konaním obžalovaní. Súd pritom vychádzal z ustanovenia § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, podľa ktorého Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

Škoda spôsobená obžalovanými poškodeným Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. a Sociálna poisťovňa bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s ublížením na zdraví, ktoré poškodenému I.ovi B. obžalovaní spôsobili, preto im súd uložil povinnosť nahradiť týmto poškodeným škodu.

Pokiaľ ide o uloženie povinnosti obžalovaným nahradiť poškodeným škodu spoločne a nerozdielne súd vychádzal z ustanovenia § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne, pričom obžalovaní sa medzi sebou v zmysle ustanovenia § 439 Občianskeho zákonníka vyporiadajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody, čo však nemôže zaťažovať resp. obmedzovať poškodeného.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309/1 Tr. por.). Odvolanie má odkladný účinok. (§ 306/2 Tr. por.). Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a Tr. por.) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2 Tr. por.). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2 Tr. por.),
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe (§ 307/1b Tr. por.) a to len vo svoj prospech (§ 308/2 Tr. por.),

- príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech (§ 308/2 Tr. por.),
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli (§ 308/2 Tr. por.),
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli (§ 345/1 Tr. por.),
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c Tr. por.), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1 Tr. por.). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.